

Statsinteresserne kræver det. Endvidere siges det i Lovbogens Artikel 1, at „de borgerlige Rettigheder er sikret ved Lov, undtagen i de Tilfælde, hvor de udøves i Strid med deres økonomiske og sociale Maal.“ Med andre Ord, hvis Regeringen mener, at den Smule Rettigheder, der er indrømmet Individet, er i Strid med Statens økonomiske og sociale Maal, saa kan i Virkeligheden alle de 435 Artikler i denne Lovbog gøres illusoriske ved et Regeringsdekret. Lovbogen — hævdes det i Kommunistregeringens officielle Blad — er sat i Kraft for at forhindre Proletariatets Udbytning af Kapitalisterne, baade russiske og fremmede Kapitalister. Med andre Ord, Staten er i denne Lovbog gjort identisk med en bestemt social Klasse, og „de dominerende Højder“, som er sikret denne Klasse, som er sikret Proletariatet, er de forskellige Statsmonopoler, Statsmonopolet paa Handelen, Statens Industrimonopol og Statens Monopol som Ejendomsbesidder. Alt, hvad der er af Undtagelser herfra, er det sekundære, det afledede, det er Dispensationer fra det centrale: at det er Staten, der, som det er Maalet i den marxistiske Statsteori, har overtaget hele Produktionen og alle Produktionsmidlerne. Dette er faktisk gennemført i Rusland. Artikel 55 i denne Lovbog forbyder de gamle Ejere at kræve Tilbagelevering af de Formueværdier, som er blevet konfiskeret paa Grundlag af den revolutionære Ret. Med andre Ord, naar der skal gøres Undtagelser herfra, skal der altsaa ligefrem nye Lovbestemmelser til for at stille de gamle Ejere, saaledes som det ønskes fra vesteuropæisk Side. Som Supplement til denne civile Lovbog er der en Straffelovbog, som i sin Fortale om Straffen udtaler, „at Straffen simpelt hen er en social Forsvarsforanstaltning for den socialistiske Republiks Interesser.“ Det er et ret vidtgaaende Spillerum, der herved indrømmes en Regering til at træffe Straffeforanstaltninger, naar Begrebet Straf gives denne Fortolkning.

Paa Grundlag af denne Lovgivning, skal danske Borgeres Rettigheder i Rusland bedømmes, hvis der opstaar Stridigheder og Uenighed, og de skal jo ifølge Traktaten paadømmes af de russiske Domstole, medmindre der — hvad der kan gøres, og hvad der i den danske Traktat ligesom i forskellige andre er reserveret —

i de paagældende Kontrakter er taget Forbehold i saa Henseende. Dette gøres, saa vidt jeg ved, i ret stort Omfang efter den czechoslovakiske Traktat, i hvilken der er en Bestemmelse om, at den ene af Parterne kan forlange Tvistemaal henvist til Voldgift og for Czekoslovakiets Vedkommende til en czechoslovakisk Voldgiftsret, saaledes at man derigennem har en Garanti imod Vilkaarlighed fra de russiske Autoriteters Side. Men det vil let ses, at paa Grundlag af en saadan civil Lovgivning er det overordentlig lidet betryggende for vesteuropæiske Firmaer, Aktieselskaber og private nærings- og erhvervsdrivende, at skulle indlade sig i Samhandel med Rusland.

Og ser man paa den økonomiske Situation i Rusland, foreligger der fra den tiende alrussiske Kongres, der holdt sine Møder for nogle faa Maaneder siden, et meget omfattende statistisk Materiale, det første fra Bolschevikside foreliggende statistiske Materiale over den økonomiske Situation i den første marxistiske Socialiststat i Europa. Jeg har det i fransk Oversættelse, og det hidrører fra russiske Emigranter, men man kan jo roligt gaa ud fra, at dette Materiale, der altsaa er de bolschevikiske Statsautoriteters Materiale, i hvert Fald ikke maler den økonomiske Situation værre, end den er — den er gal nok endda, selv efter dette autentiske Materiale. Det springer da straks i Øjnene, at den russiske Regering befinder sig i en uløselig Modsigelse, fordi den paa den ene Side er nødt til at tigge om Privatkapitalens Hjælp og paa den anden Side af sine socialistiske Principper er tvunget til hvert Øjeblik at rejse Staten imod det private Initiativ. Ledemotivet i den Tale, hvori Kameneff som Stedfortræder for den meget syge Lenin paa denne tiende alrussiske Kongres redegjorde for Situationen i Rusland, var en Sejrsfanfare til Ære for Sovjetstaten som Grundejer, som industri-drivende og som handlende. „Hvad kan“, siger han, „paa Industriens Omraade Privatkapitalismen sætte op mod vore 431 Andelsforetagender, som anvender 1.300.000 Arbejdere? Knap 70.000 Arbejdere, tredie Rangs Virksomheder og dertil en Masse Vejr møller. Paa Handelens Omraade gør dersig det samme Forhold gældende i Statens Favør som paa Industriens: knap 23 pCt. af de samlede Handelsforetagender